

1. Vypravuj mi o mém Pánu

Vypravuj mi o mém Pánu,
napiš mi v srdce tu zvěst.
Přiblíž mne poselství tomu,
ze všech jež nejsladší jest.
Děj, jak když v andělském sboru
vítali Jej v naší zem:
„Sláva na výsostech Bohu,
pokoj buď již lidem všem!“

*Vypravuj mi o mém Pánu,
napiš mi v srdce tu zvěst.
Přiblíž mne poselství tomu,
ze všech jež nejsladší jest.*

Pověz, jak na poušti lačněl,
vyprávěj o dávných dnech.
Pokoušen jak pro hřích trpěl,
zvítězil však v bojích všech.
Pověz o těžkých dnech bdění,
jak za nás v bolesti mřel.
Pohrdán, zavržen všemi,
ke všem se laskavě měl.

Vypravuj o kříži hrubém,
na němž v Svých bolestech lkal.
V hrobě jak uložen chladném,
slavně pak třetí den vstal.
Ó, jak ta Láska vstříc září,
z dávných těch zvěstí mi zas!
Sledovat chci s jasnou tváří
Jeho, jenž trpěl za nás.

2. Pro mne snad?

Pro mne snad, jenom pro mne dal,
trůnu a slávy rád se vzdal,
nebeskou dráhu opustil
a cestu kříže vyvolil?

*To pro mne dal, ano, On dal,
ten Boží dar mi daroval,
lásku pravou, nekonečnou,
Svůj život dal, můj zachoval.*

Pro mne snad, jenom pro mne dal,
andělskou září opodál,
hvězdnatou noc, zrození chvíl,
Boží by vůli naplnil?

Pro mne snad, jenom pro mne dal,
v modlitbách slzy vyléval,
před Otce hříchy předložil,
v samotě, smutku noc prožil?

Pro mne snad, jenom pro mne dal,
v pokoře Svou krev proléval,
poslední dech a div se stal,
Svůj život dal, můj zachoval?

3. Neměnný Ježíši

Neměnný Ježíši, včera i pozítí,
věčnost jistá.

Zrozen jen v pokoře, přec s Otcem nahoře,
bránu nám otevře jen ruka Tvá.

Mé srdce opanuj, chyby mé napravuj
dnes, zítra též.

Vůli Tvé poddán být, Tvou volnost ducha mít,
Tvou obět' v srdce vzít, jít, kam Ty zveš.

Tvá záře, nový den, vítání před trůnem,
vítězný hlas.

Namísto emocí, smrtí a nemoci,
chvála hlaholíci: „Vykoupil's nás!“

4. Víc, víc o Ježíši

Víc bych chtěl, Kriste, Tebe znát,
schopen být druhým pomáhat.
Představit spásu v plnosti,
pro niž jsi zemřel v mladosti.

*Víc, víc o Ježíši,
víc, víc o Ježíši.
Představu spásy v plnosti,
pro niž On zemřel v mladosti.*

Víc a víc Tebou poučen,
svatostí Tvoji obdařen.
Duch Svatý mým učitelem,
bližším se stáváš přítelem.

Víc a víc slyšet slovo Tvé,
v okruhu lásky otcovské,
nepropást žádnou radu Tvou,
vírou naplnit duši svou.

Víc a víc Kristus na trůnu
zaslouží slávy korunu.
Království rozmach v jistotě,
přijde Princ, rozdá bohatě.

5. Lásko Božská, nejvřelejší

Lásko Božská, nejvřelejší,
radost s nebe přišla k nám,
zvol si v nás Svůj domov chudší
a tam kraluj věčně sám.

Ty jsi, Jezu, Slitování,
nesmírná je láska Tvá.
Navštiv zde ve Své milosti
duši, jež se zachvívá.

Vdechni, Jezu, Ducha Svého
v každé srdce truchlivé.
Dej nám nalézt vše, co Tvého,
zaslíbené dary Tvé.

Ó, Ty, jenž jsi mocný v spáse,
dej, ať žijem život Tvůj.
Vrať se k nám a nikdy zase
od nás kroky nevzdaluj!

Dokonej a vzdělej tedy,
Bože, Svoje stvoření.
Ať jsme bez vší světa skvrny,
jistí svého spasení.
Změnění od slávy k slávě,
až se v říši nebeské,
obdivem jsa naplnění,
kochat budem v lásce Tvé.

6. Ano, je jediný

Je snad někdo mezi námi,
kdo srdci porozumí?
Trny života když dráno, krvácí.
Ten, kdo může cítit s námi,
bolest v lásku promění,
v zubožené tělo viru neztrácí.

*Ano, je, jediný,
ten požehnaný Ježíš, laskavý.
A když duše soužená
pokoje nepozná,
srdce upokojí Ježíš, jediný.*

Je snad někdo mezi námi,
hříšníku kdo dodá mír?
Žalem hořkým když mu srdce umdlívá?
Kdo promluví slovo s námi,
ztiší zlý života vír,
kde jen požehnání Jeho přebývá?

Je snad někdo mezi námi,
když nás život opouští,
kdo vodami smrti půjde vedle nás?
Kdo osvítí cest před námi,
pochybnost nám odpouští,
vlny přílivu když bouří kolem nás?

7. Když v zmatku žití vedu boj

Když v zmatku žití vedu boj
a marně hledám klid,
Ty, Pane, srdce upokoj
a rač v něm věčně dlít.

Svatyni míru posvátnou
v mém srdci vybuduj,
veď kroky moje cestou Tvou,
buď Pán a Vůdce můj.

Skrýš zbuduj, kam se uchýlím
vyčerpán zmatkem dnů,
Ty určíš směr všem citům mým
a sílu naleznu.

V mé duši tiché svatyni
Ty, Pane, budeš dlít,
mne Tvoje milost zastíní,
Tvůj kříž můj bude štít.

8. Hlas Ježíše teď volá

Hlas Ježíše teď volá, slyš!
Já sláb přec půjdu s ním,
bych v míru žil, když slibuje:
„Já vše ti odpustím!“

*Já přicházím, obtěžkaný života tíhou,
přijmi, Kriste, nehodného v náruč rozpjatou.*

Můj hříšný duch zná nepokoj,
proč stále bloudit mám
a přidat bolest, světa boj,
než dech Ti odevzdám.

Překypující milostí,
útěchou, nadějí,
v pastvinách zeleň mladosti,
kde vody šumějí.

„Ó, přijď,“ já stále slyším hlas
ve sladkých tóninách,
„odpočinek věčný dám zas
po denních útrapách.“

9. Najdem klid, najdem mír

Slyš hlas Spasitelův, ten volá tě dnes,
On pohostí nás u stolu.
Proč sám zdoláváš horu hříchů ty kdes?
Najdem klid, najdem mír pospolu.

*Najdem klid, najdem mír,
najdem klid, najdem mír pospolu.*

Hříšné radosti trvání nemají,
jsou krátkou epizodou jen.
Však Královské zlato vždy lesk ovíjí,
třpytem tím s námi buď opojen.

Slyš hlas Spasitelův, On volá tě zas.
Zimou, hladem proč strádal bys,
když chléb obdržíš, zlatý hojnosti klas.
Vejdi jen, vejdi jen, drahý tys.

10. Drahocenná naděj v Kristu

Drahocenná naděj v Kristu
zjasní tmavé cesty všem.
Stíny noci mizí v svitu
záře Světla v Pravý den.

*Drahocenná naděj skýtá
obraz Jeho, slávu Krista,
na zem přijde Vládce býti
lidským rasám všeho žití.
Spasiteli, jednoho dne tvář Tvou zřím.*

Drahocenná naděj v Kristu
dává vnitřní klid a mír.
Prolil krev pro naši cestu,
sejmul z nás On hříchu vír.

Drahocenná naděj v Kristu
láskou plní srdce mé.
Dává svým Jeho záštitu,
před Otcem, v přimluvě Své.

Drahocenná naděj v Kristu
skrývá sílu můj kříž nést.
Poklady, jež patří světu,
nemohou mne z cesty svést.

11. Ó, zůstaň se mnou

Ó, zůstaň se mnou, když se blíží noc,
když stmívá se, Ty buď mi na pomoc.
Když člověk zklame, naděj zářivá,
kéž Tvoje tvář se na mne usmívá.

Krátký den žití jak sen uletí,
sláva i radost vadne vzápětí.
V změnách jde život spěšně k hrobu blíž,
buď se mnou Ty, který se neměníš.

Po všechn čas rač na blízku mi být,
jen v blízkosti Tvé mohu směle žít.
Před mocí zlého duši ochraňuj,
na cestě životem buď Vůdce můj.

12. Mládí

Za srdce mladých díky, Otče náš,
jichž lásku k pravdě a k Tvé cestě máš,
plesání, jástot oni nesvěti,
volí však víru v Tvoje objetí.

*Ó, Spasiteli, Otče náš,
moudrý a silný, jejich slabost znáš.
Dej chabým srdcím cit, Tvou vůli vyplnit,
lásku jak zrno sít a jen s Tebou žít.*

Když tělo jejich sílu obra má,
neb srdce choré slabost přemáhá,
naděje s láskou když v nich umírá,
Tvá ruka novou cestu otvírá.

Šeptání ďábla když je nabádá,
sít' zla a falše když je oprádá,
v náruč je sevři, tiskni, nepouštěj,
pokorně lkáme: „Slitování měj!“

13. Pane náš, když Tě v mysli mám

Pane náš, když Tě v mysli mám,
srdce mé okřeje.
Tvář vidět Tvou, to blaho znám,
duši mír dopřeje.

Hlasu není, jež v písni zná,
vzpomínkou neshledáš
sladkost, jež Tvoje jméno má.
Ó, Spasiteli náš.

Nacházíš sílu v zemdleném,
radosti v pokoře,
naději v srdci upřímném
jít cestou vítězně.

Ruku svou dejme Ježíši,
nebeská odměna.
Pohnutí lásky na kříži
jen Jeho lid však zná.

Ježíši, spásou obdaruj,
v pokoře, slabosti.
Jméno Svě srdcím proslavuj,
dnes i na věčnosti.

14. V Tvé zahradě

Kde naděje na vítězství,
kde je denně ukrytá?
Modlitba i společenství
pouto duši poskytá.
Ježíš v té bolestné noci
plakal, prosil o milost,
anděl sílu dal mu k moci,
by nepoznal ochablost.

*Dej nám, Bože, požehnání,
bychom mohli bděti být.
V Tvé zahradě při modlení
nad prohrami zvítězit.*

Takéž druzí v té zahradě
umdlívají ve bdění,
spánek, úmor vždy nasnadě
v místě Pána modlení.
Opuštěn, přec bdělý zůstal,
vůli Otce vyplnil,
nebes chorus k Němu povstal,
hříchy naše vyplatil.

Bděním každý povinován
cestu Pravdy ukončit,
láskou Otce obdarován,
nemoc duše vyléčit.
Pomysleme dnů před námi,
cestou trnitou když jdem,
bezpečni, když On je s námi,
tento boj že vyhrajem.

15. Být s Tebou vždy

Být s Tebou vždy, ta touha srdcem hárá,
za rosných jiter, když se rodí den.
Toť srdce mého myšlenka je drahá,
toť duše mojí nejkrásnější sen.

Být s Tebou vždy, když světla narození
potlačí stíny, země procitá.
Tvé jméno vzývat v tichém zanícení,
když svěží rosou zem je pokrytá.

Být s Tebou vždy, když každé nové ráno
zem rouchem krásy, kouzla odívá.
Tak touhám mým at' obrození dáno
a „Bohu blíž,“ at' v srdci zaznívá.

Tak stane se, až trosky mého těla
opustí duše v ránu posledním,
ve chvíli sladší, než dá záře skvělá,
blaženě vzdychne: „Být jen s Tebou smím!“

16. Bože, slyš mou prosbu mládí

Bože, slyš mou prosbu mládí, bych plně znal
života cenu, jež Tobě jsem dal.

Vždyť vím, že co není mé, si neponechám,
život božskou krví vykoupen mám.

*Pomoz nésti života kříž,
odluku světa u mne zřís,
však až uvidím úsměv Tvůj,
blažený, drahý život můj.*

Bože, i střední můj věk uč pečlivým být,
Tvé dary dej hluboko v srdci skryt.

Když tíhou života vyčerpán budu lkát,
připomeň slib, jež Tobě dal jsem mlád.

Bože, až přispěchá stáří a není sil,
prosím, bys víru v Tebe upevnil,
bych v slunce západu posledním s Tebou bděl
a slova Tvá: „Žils dobře,“ uslyšel.

At' žití mé je v službách Tvých, já prosím dnes,
by lásku, prospěch v život druhých vnes.

At' moje věrná služba dává srdci klid
a v radosti at' věčně mohu žít.

17. Hříchy mé smyj

Beránku, Pane náš, hříchy mé smyj,
Svou krví prolitou v bělosti skryj.
Od poskvrn ochraňuj, Svou tvář mi přibližuj,
milostí obdaruj, mé srdce znáš.

Beránku, Pane náš, hříchy mé smyj,
v roušce Tvé čistoty tvář moji skryj.
Rudé té krve proud nedej zapomenout,
srdce neochabnout, naději dáš.

Beránku, Pane náš, hříchy mé smyj,
co kalí duši mou, ve víře skryj.
V Tvé sladké blízkosti netrpím bolestí,
Tvá ruka proklestí, cíl jen Ty znáš.

Beránku, Pane náš, hříchy mé smyj,
do pevné víry mé pochybnost skryj.
Den za dnem srdce dám, život, vše odevzdám,
nic sobě nenechám, můj zítřek máš.

18. Jen jednu prosbu já k Tobě mám

Jen jednu prosbu já k Tobě mám
a že ji splníš, Otče, znám.
Pro dnešní den, ó, Pane můj,
Svou pomocí mne posiluj.

*Za sílu konat dílo Tvé
Tě prosí srdce ochablé.
Na každý den mi sílu dej
a v slabosti mne podpírej.*

Za žití sladké, pohodlí,
se moje duše nemodlí.
Jen za to, abys odvahou Svou,
k zápasu plnil duši mou.

Přej síly, Pane, abych dnes
svou dělnou lásku bližním nes'.
Bych z duše vyťal pýchy hřích
a věren byl i v souženích.

Tvá pomoc, Bože, slavná jest,
jak mihotavá záře hvězd
a každý projev moci Tvé
je pevnou berlou duši mé.

19. Bůh v nebesích

Bůh v nebesích má Svůj poklad,
člověk taký neznaje.

Syna Svého, jež byl bez vad,
láskou k Sobě poutaje.

Bůh na zemi též poklad má,
jen On jeho cenu zná.

Každá duše jemu známá,
Krista když v ní rozpozná.

Pozemské jsme nádoby jen,
ozářené milostí,

k srdcím opuštěným spějeme,
k tváři Páně v svatosti.

Nádoby, jež prasklé, prázdné,
celá léta bez ceny,

nejdražší dar Syna Páně
pojmu, jen když spraveny.

Lákán, pokoušen, unaven,
přec vítězný hlas je tvůj,

před Otcem buď světa zbaven,
Kristem srdce naplňuj.

Celý svět když ji odmítá
nádobu tu nevhodnou,

vyspravena naděj skýtá,
opět Bohu potřebnou.

Býti opuštěnou, prázdnou,
bezcennou se světu zdát.

Boží nádobou být vzácnou,
obsah cele Kristu dát.

Světlem Boží slávu nezmař,
svoji vůli nesnižuj,

vyprávěj o cestě na kříž,
nádobu Jím vyplňuj!

20. Já slib jsem dal

Já slib jsem dal věrný být Tobě,
já slíbil jsem sloužiti rád.
Mé srdce ten slib chová v sobě,
ať kamkoliv půjdu já snad.

*I tím slovem svým oddán jsem Tvému,
Tvou pečeti stvrzeno jest.
Již nemohu hrát světa scénu,
můj život k Tvým nohám chci snést.*

Já slib jsem dal věrně jít s Tebou,
já slíbil Tvou cestou jít rád.
Tvůj úsměv mi nebeskou klenbou,
ať cena je vysoká snad.

Já slib jsem dal blízko být Tobě,
Tvým přítelem já budu rád.
Ty se mnou buď v stínu i v mdlobě,
čas smrti když zavítá snad.

V Tvé pravdě chci nezlomně státi,
když bolest můj provází krok.
Smrt lehká, když ruka Tvá světí,
než tmavého světa stý rok.

21. Golgota

U podnoží Tvojich nohou
přicházíme pokleknout.
Krev a tělo Tvé jen mohou
na Golgotu vzpomenout.

*Golgoty, Golgoty,
vzpomínáme Golgoty.
Chléb lámané tělo skýtá,
krev ve víně ukrytá.*

Tmavá noc a smutkem znaven
hlavu sklonil v pokání.
Kalich hořkostí zaplaven,
krve krůpěj na skrání.

Veden za zdi města zlého,
mučen, tíhu hříchů nes'.
Krutá smrt, toť oběť Jeho,
slávy hlas se shůry snes.

Hříchů zbaveni a prosti,
píseň díky probud' v nás.
Daruj, Otče, Své milosti,
milovat Jej zas a zas.

22. Důstojný jsi

Důstojný jsi, důstojný jsi,
Ježíši, ó, Vládče všech.
Nejlepší jen zasloužíš si,
pokory i v andělech.
Dej, ať máme v srdci píseň,
když my strasti potkáme,
ozvěnu těch tónin z nebes,
k nohám Tvým když klekáme.

*Vykoupil's nás, Pane,
lásky v srdci pláne.
Vyprošeni modlitbou,
spaseni krví Tvou.*

Důstojný jsi, důstojný jsi,
Ovečka, ta Boží dar.
Život náš Ty zasloužíš si,
vše, co světa, čeká zmar.
Obdaruj nás sílou, slávou,
chválou, úctou, láskou Svou.
Vše to navždy zasloužíš si,
Tys nám Září nebeskou.

23. Společenství

Otče, před Tebou
v bohabojnosti,
hlavu skloněnou
v Tvé přítomnosti.

Otče, modlitbou
nech nás vyprosit
milost přelibou,
sílu zvítězit.

Otče, slovům dej
v pravdě promlouvat,
k pokoře nás měj
nebes milovat.

Každé slovo „chléb“
lámej rukou Svou.
Ochranný Tys erb,
smrti obětnou.

Otče, duši ved'
k hlubším významům.
Žití našich spleť
zaměř k nebesům.

Život pro Tebe
vírou obdařuj.
Službou nebesům
lidstvo naplňuj.

24. Lámej mi, Ježíši, chléb z nebe Svůj

Lámej mi, Ježíši, chléb z nebe Svůj,
jak lid kdys u moře, mě nasycuj!
Za stránkou knihy Tvé Tebe chci zřít,
Po Tobě touží duch, Tebe chci mít.

Požehnej slovo Své, Pane, též mě,
jako jsi žehnal kdys chléb dojemně.
Povolí vazba, již stísněn můj duch,
pro Tebe budu žít, jenž můj jsi Bůh!

Ty jsi mi, Ježíši, chléb živý sám,
ve Slově Svatém též sílu svou mám.
Dejž mi, bych s Tebou vždy jedl a žil,
pravdu Tvou miloval, Tvým věčně byl.

25. Setkání v Jeho jménu

Setkání dnes v Jeho jménu,
od světa nás odpoutá.
Věrností On lidu Svému
v srdci lásku rozpoutá.

*Pane, osvěž srdce dnes,
pravá slova v prosbu vnes.
Udrž v nás jen víru pevnou,
vyslyš každý lkavý hles.*

Jak neplodná, bezvýsledná
naše snaha bez Tebe.
Pane, cesta pravdy snadná,
když směřuje do nebe.

Sjednoceni v srdci, v duchu,
od světa nás osvobod!
Otče, prosbám dopřej sluchu,
naše kroky doprovod!

Tak jak snítka život svěží
hroznů réva poskytá.
Dej, ať srdce čisté střeží
slova v hloubi ukrytá!

26. Pospolu když sjednoceni

Pospolu když sjednoceni,
s námi přebýváš,
Duchem Svatým obdařeni,
bázně naše znáš.

*Ježíši, v Tvých stopách pojd'me,
střežme kroků svých.
Stežkou touto k slávě ved'me
srdcí zbloudilých.*

V prosbě naší žádej za nás,
v Duchu Svatém též.
V pokoře, Tvé síly odkaz,
peklo překleneš.

Nezoufej nad chabým srdcem,
Svoji vůli dej.
Člověk není našim soudcem,
k Sobě uputej.

I když vnějškem člověk hyne,
vnitřně ožívá,
proměnou od slávy k slávě
duši zahřívá.

27. Pane, dnes jsme pospolu

Pane, dnes jsme pospolu,
slabí a bezmocní,
vlivem světa v rozkolu,
jen Ty jsi pochodní.
Dej, ať Ti věřit můžem,
na Tebe spolehnout,
spojeni s Tebou křížem,
Tvé rady vyslechnout.

Žes na zemi žil, víme,
dny službou naplnil.
Rád nesl těžké břímě,
Otcův plán vyplnil.
Za nás žes trpěl v smrti,
jen vůli Otce znal.
Před těmi, jež jsou krutí,
Své věrné varoval.

Cos učil v minulosti,
učíš nás také dnes.
Nohy ať mohou nésti
za Tebou do nebes.
My chcem pro Tebe trpět,
s Tebou jít životem.
Dej každou ránu přispět
nám k místu před trůnem.

Vždyť přijdeš opět, Pane,
čas blíže každým dnem.
Světa žal kolem plane
pláčem a povzdechem.
Zbav srdce naše tísně,
prosíme, Králi náš,
a pláč, ten proměň v písně,
radost za bolest dáš.

28. Jen ruku dej

Když srdce šťastné a nebe skvoucí,
a naděje duši vzdouvá,
když srdce překypí láskou vroucí
a bližším se cíl stává.

*Jen ruku dej Synu Božímu,
ač neznámá je pouť,
a kroky ved' k cíli dražšímu,
ó, Krista žití toť.*

Když srdce smutné a nebe tmaví,
když znaveny nohy tvé jsou
a oko tvé slzou se zaplaví,
zdá všechno se zlou prohrou.

Tvá bolest ranním rozbřeskem končí
a každé té zkoušce buď rád,
o trpění Ježíše poučí
a o tom, co Bůh chce dát.

29. Když zřím ten divuplný kříž

Když zřím ten divuplný kříž,
co skončil na něm slavný Král,
tu vše, nač hrdá světa říš,
a vše, co mé, bych v oběť dal.

Bůh chraň, bych kdy se chlubit měl,
leč v smrti Krista Ježíše.
Já odmítám vši chloubu pel,
z níž pocta Jemu nedýše.

Hle, Jeho ruce, hlava, zrak,
jak jev ten muk i slastí pln!
Kdy s láskou bol kde splynul tak?
Kdy krasší vínek uvil tm?

Bycht' vládl říší ohromnou,
to za dar chudý pokládám,
za lásku, tak nevýslovnou
dám duši, život, vše, co mám.

30. Nejlepší dej svému Pánu

Nejlepší dej svému Pánu,
květ svého mládí Mu dej.
Do boje za pravdu vzácnou
ve zbroji nadšení spěj.
Ježíšův následuj příklad.
Smělý byl, statečný, mlád.
Miluj Ho s oddanou láskou,
dej Mu své nejlepší rád.

*Nejlepší dej svému Pánu,
květ svého mládí Mu dej.
Do boje za pravdu vzácnou
ve zbroji nadšení spěj.*

Nejlepší dej svému Pánu,
místo Mu přej v srdci svém.
Život svůj zasvětiž službě
v nadšení jen upřímném.
Dáš-li ty, bude ti dáno.
Nečítej zdánlivých ztrát.
Sloužíš-li Ježíši vděčně,
dej Mu své nejlepší rád.

Nejlepší dej svému Pánu,
vše jiné nehodno jest
lásky, jež na ten svět přišla,
nebeskou nechavši čest.
Život Svůj položil za nás
Ježíš, jež vykoupil svět.
Dej Mu své srdce, svůj život.
Žití Mu dej svého květ.

31. Ježíš přišel na tuto zem

Ježíš přišel na tuto zem jako cizinec,
ke cti Otce kázal, hlásal Boha přec.

Lišky mají doupě svoje, ptáci v listech skrýš,
opuštěný Spasitel však neměl nic.

Mnozí skryli tváře svoje před tím pokorným,
hojně poznal hanbu, posměch s trpením.

Ach, ten život čistý, svatý denně v oběť dal,
rozlil hojně lásky, služby cestou dál.

A když v konci krev Svou vzácnou věrně On prolil,
přec Jej zástup ještě tupil, slepý byl.

Otcem vzkříšen tento Ježíš, stal se Pánem všech.
Lidé, slyšte, ještě volá v těchto dnech.

32. Ježíš tě laskavě k domovu zve

Ježíš tě laskavě k domovu zve,
volá tě dnes, volá tě dne!
Proč od Něj vzdaluješ to srdce své,
raději vsťříc Mu je nes!

*Volá tě dnes, volá tě dnes,
Ježíš tě volá,
ó, vsťříc Jemu srdce své nes!*

Ježíš zve ztrápené, On ti dá klid.
Volá tě dnes, volá tě dnes!
Slož u Něj břímě své, On bude bdít,
s radostí přijme tě, věz!

Ježíš tě čeká, ó, hned k Němu pojď,
čeká tě dnes, čeká tě dnes!
Slož u Něj hříchy a tělo své krot',
neváhej, k Němu se vznes!

Ježíš tě vybízí, slyš Jeho hlas!
Slyš ještě dnes, slyš ještě dnes!
Věř cele v Něj, a tak duši svou spas.
Pospěš, On chystá ti ples!

33. Tvé cesty poznat dej

Tvé cesty poznat dej, ó, Pane můj!
Milostí obdaruj a při mně stůj!
Přímé ať kroky mé,
víra ať nezklame,
světlo ať zaplane
na cestě Tvé.

Tvé cesty poznat dej, Ježíši náš!
Život když u konce, ať Ty mne znáš!
V smutku i samotě,
ve zlém i v dobrotě
i v světa nahotě
jde cesta Tvá.

Když srdce mé se ptá, odpověď dej!
Chladem když umdlívá, láskou je hřej!
Tvář Tvá ať úsměv zná,
bolest ať překoná,
život ať požehná
ta cesta Tvá.

Naměřen život můj! Času dopřej!
Osudem naplněn! Vůli Svou měj!
Běh dobře dokonán,
pouť moji odevzdám
v dveřích, jež dokořán
té cestě Tvé.

34. Beránku Boží

Beránku Boží, kam šly kroky Tvé,
stopy Tvých nohou leží krvavé.
My také půjdem v Tvé milosti dál
vším, za cos trpěl, za cos umíral.

Narozen v chlévě, ne jak kněžský syn,
v tichosti snášel tíhu křivých vin.
Za všechny strasti i za lidu smích
Tvé jméno psáno s úctou v nebesích.

Tys Vzorem naším, stálým, neměnným,
opuštěn všemi, námi slaveným.
Proč bychom měli jinou cestou jít,
pro hříchy světa Tebe nespátřit.

Pár roků krátkých v službě s Tebou dej,
kdo k Tobě vzhlíží, toho vyhledej.
K domovu Tvému půjdem pospolu,
rádi se vzdáme světa hlaholu.

35. Královský náš rozsévači

Sladké Tvé slovo, věčným životem,
Tvou rukou zjara vždy zasetém.
Poselství krásné ať nás zocelí,
slovo Tvé, Pane, život udělí.

*Královský náš rozsévači,
Tvé slovo život duši zaručí.*

Sít, ó, Ježíši, nikdy neustaň,
mou ruku slabou v Tvou vložím dlaň.
Nehoden lásky, sláb a poskvrněn,
slovem Tvým čistým ať jsem naplněn.

Promlouvej stále, ať svobodným jsem
od světa třpytu, jež osidlem.
Ať moje volby radost přinesou,
oslavu Tebe k nebi povznesou.

36. Ta živá slova Páně

Ta živá slova Páně
semena vzácná jsou,
vysetá z Jeho dlaně
mi spásu přinesou.
A v pokoření vřelém
já službu lásky dám
a v jarním květu smělém
nový svět vyhledám.

*Boží a požehnané posláni zrnka je,
když v srdci mém uzraje věčnosti naděje.*

Mé srdce půdou k růstu.
Co sklizeň přinese?
Kamení dodá půstu?
Trn srdcem otřese?
Zloděj snad v noci tmavé
úrodu pohltí?
Ovoce srdce pravé
do sladka ochutí.

Rozsévač s láskou k Otci
domova opustil
a s vírou v Boží moci
se k setbě uvolil.
V doufání sklizně velké
Ježíše slovo sít,
ať vichr, slunce horké,
naději spásy mít.

37. Když Spasitel v Svém loučení

Když Spasitel v Svém loučení
naposled zašeptal,
Ducha útěchy vedení
Svým zanechal.

Vliv blahý On byl lidem všem
ochotný, milý host,
kdož něžnost měli v srdci svém,
a klidu dost.

Jak něžný dech je Jeho hlas
ve chvílích večerních.
Odstraní bázně, poví zas
o nebesích.

Ať obdařeni jsme ctností
neb bitvou vítěznou,
či každý záblesk svatosti
jen Jeho jsou.

Duchu čistý, milostivý,
všech slabých navštěvuj!
Srdce ať dvorec poctivý,
v něm živý stůj!

38. Nevykoupěn stříbrem, zlatem

Nevykoupěn stříbrem, zlatem,
ale krví Páně jsem.
Neocenitelným darem,
čistým Božím Beránkem.

*Byl to Ježíš, Syn Boží,
život dal, můj vykoupil,
láskou nezměrnou nás střeží,
na kříži to potvrdil.*

Nevykoupěn k promarnění
času, sil, jež dává nám.
Pláč a nářek On promění,
potěšit zavítá k nám.

Nevykoupěn k zemské slávě,
pomíjivost prchává,
mizí čas, jenž určen službě,
den a rok též křídla má.

Vykoupěn jsem k slávě Boží,
větší lásky nepoznám.
Boží Syn svatý a svěží,
v oběť byl ukřižován.

39. Všech poskvrn zproštění

Všech poskvrn zproštění,
též očištěn hřích náš.
Ó, Pane můj, cos slíbil nám,
dnes s láskou vykonáš.

Ten život minulý,
pln nezdarů a chyb,
u kříže Tvého složme dnes,
věrnosti dejme slib.

Já hřích svůj neskrývám
v obavách před lidem.
Svou pýchou zcela pohrdám,
mě přijmi, jaký jsem.
Tak, jaký jsem, Pane,
ne, jaký býti mám,
tak, jaký jsem, bojující
za pravdu Tvou, jež znám.

V Tvém světle postojím,
prohlédnu srdce své,
že selhalo, teď přiznat smím,
vzít dary z ruky Tvé.
Tvá milost, Pane můj,
moudrost a síla Tvá,
ať kroky řídí stůj co stůj,
když přijde doba zlá.

Na oltář obětní,
já složím vše, co mám.
Slyš díkyvdání nevšední,
před Tebou poklekám.
Zář ohně ničivá,
spal žádost sobeckou,
mé srdce ať jen poznává,
Tvou slávu Světeckou.

40. Já dal jsem život Svůj

Já dal jsem život Svůj,
Svou svatou prolil krev.
By blahý byl díl tvůj,
bys nebes uzřel zjev!
Já dal jsem život Svůj,
co za mne dal jsi ty?

Já nebe opustil
a Otce jasný stan.
Bych na zemi tu žil,
byl mučen, křížován.
Já opustil jsem vše,
co opustil jsi ty?

Já mnoho nesl jsem,
víc, než lze vyslovit.
Kříž, bolest v srdci Svém,
bys mohl spasen být.
Já snes' jsem pro tě vše,
co pro mne snes' jsi ty?

Od Otce přináším
ti odpuštění Své,
tvou spásu s štěstím vším,
Svou lásku, nebe Své.
Přináším dary Své,
co mně přines' jsi ty?

41. Ze rtů deseti tisíců

Ze rtů deseti tisíců přesladký tón
v úctě obklopí výsostný trůn.

Píseň díkůvzdání, chvály zaslouží On,
jež vykoupil a zve je v Svůj dům.
„Hoden Tys vlády jen,“ hlasů nadšených sněm,
„vždyť jsi ten, kdož za hříchy zmíral,
každou rasu a kmen, vzdálené či blíž jen,
slovem Svým v družbu pevně svíral!“

Odkud jsou ti, jichž oděv se bělostí skví?
Mdloby s bolestmi život jen znal.
Hábity své omyli v krvi Beránčí,
za víru v Něho vítězství dal.
Brnění odlehčí, korunou ověnění,
hladověť, žíznit nedá již víc.
Bůh v onen den, ten div, hořkých slz z očí smyv
rukou Svou žehná, kyne jim vsťříc!

Na plod sklizně pohleď, jež dala naše zem,
snesen odevšad, kde žije lid.
Rozsévači, slzy v očích pachtí se dnem,
vracejí se–v duších vládne klid.
Dřina zdá se dlouhá, srdcem přec zní touha,
i když prací jen hrstí plní.
Píseň všech hlaholí, společně oslaví
každý klas, jež se palem vlní.

Hnutí láskou Jeho, jenž musel mladý mřít,
aby vykoupil ztracený svět,
Tvoji poslové jdou dobré semeno sít,
ruka Tvá nad nimi musí bdět.
Jdou poselství hlásat, nových duší vázat
v snop života spjatého jen s Tvým,
aby zástup bližních díky vzdával v písních,
skloněný před mocným trůnem Tvým.

42. Vzpomenou nás

Jak hvězda blednoucí v rozbřesku rána
v sluneční záři když ztratí svůj jas,
tak zmizí moc, síla jenž světu dána.
Pak činy naše jen vzpomenou nás.

*Pak vzpomenou nás, pak vzpomenou nás,
jen činy naše pak vzpomenou nás.
Až zmizí moc, síla jež světu dána,
jen činy naše pak vzpomenou nás.*

Co s jarem rozsévač v lopotu zasel
snad žencům přinese radostnou žeň?
Jeden když rozséval, druhý pak sklízel.
Na věčnost v paměti připsáno těm.

Jen slova pravdy jež život náš hlásá,
jen zrna jež píle zaseje v zem,
budou žít až zvadne květeny krása.
Ovoce sklizně nás vzpomene jen.

Zvolené šperky až dokráší náš pán,
všech korun vítězných až získá král,
znaveni, věrni přec, kdož k službě vyzván,
v paměti králově zůstane dál.

43. Ó, Bože, s Tebou já chci jít

Ó, Bože, s Tebou já chci jít,
hlas Tvůj průvodcem mým,
poslušen slovu Tvému být,
vůli Tvou oslavím.

Vůle Boží, vždy nejlepší,
sladká to naděje,
vzdáme-li boj vůle naší,
mír srdce zahřeje.

Jistota v nás, ta okrádá
o dary nebeské.
Víru však v Boha opřádá
zář slávy světecké.

Svou vůli, Otče, dej nám znát,
nad hříchem zvítězit,
toť dar, jež Tobě chceme dát,
vítězství oslavit.

44. Tvá, Pane Kriste, věc to jest

Tvá, Pane Kriste, věc to jest,
jež nám zde svěřena.

A že jest Tvá a pro Tvou čest,
nesmí být zmařena.

Ač než-li sámě ujme se
a užitek svůj přinese,
dřív umírá, však z hrobu zas
povstává slavně v Boží čas.
Však z hrobu zas
povstává v Boží čas.

Ty cestou kříže, Pane náš,
jsi krácel k oslavě.

A touže cestou vodíváš
i všechny údy své.

Ó, dej, ať při nás též se skví
Tvůj kříž i Tvoje vítězství
a také nám hrob promění
se v slavnou bránu vzkříšení.
Hrob promění
se v bránu vzkříšení.

Ty sám, co zrno obilné,
jsi zemřel, ožil zas.

Ó, dej, ať z Tebe vyplyne
proud žití také v nás.

Hlas a Tvé evangelium
všem vyslati rač národům.

Ať vzejde den a všecka zem
zas plesá novým životem.

A všecka zem
zas plesá životem.

45. Kdo jen pomoci může?

Ztracen, opuštěn v poušti,
slepý, obklopen tmou,
není oddechu v houští,
tmavé cesty klamou.

Zrazen, oklamán světem
naděje nepoznám.

To je cesta bez Krista
to, když putuji sám.

Kdo jen pomoci může?

Kdo jen starostlivý?

Hledáš, hledáš květ růže,
paprsek jiskřivý!

Srdce raněné trnem,
bolest proniká skrz.

Je někdo mým přítelem,
zprostí hořkých těch slz?

Ano, Přítel již čeká,

bolestí zbaví nás,

všeho, co srdce léká,
dá nám naději zas.

Ten, jenž zůstává věrný,

v pravdě žije On sám,

Bratr, Přítel nezměrný
odpočinek dá nám.

Odvrať kroky své z pouště!

Noci neputuj sám!

Zkouškou obtěžkán příště

Pravdou překonej klam.

Ten, kdo s láskou tě přijme,

vítá v nebeský dvůr,

v náruč Lásky obejmě,

chlebem naplní stůl.

46. Ved', Světlo, dál

Ved', Světlo, dál, Svou záři rozšiřuj,
ó, ved' mne dál.

Noc tmavá jest a dalek domov můj,
ó, ved' mne dál.

Ved' kroky mé, nežádám vidět v dál,
pro mne dosti, bych na krok cestu znal.

Ne vždycky v touze své já prosil tak,
bys ved' mne dál.

Svou cestou rád jsem chodil, nyní však,
Ty ved' mne dál.

Mne vedla pýcha má a sváděl svět
v mé slabosti, těch nevzpomínej let.

Tak dlouho provází mne světlem Svým
Tvá zářná moc.

Přes hory, tmou a stínů údolím,
než mine noc.

A z jitra spatřím úsměv drahých Tvých,
jež předešli mne do bran nebeských.

47. Jeden jen život mám

Jeden jen život mám na zemi,
každý den kvapem pomíjí nás,
lopot se v páru jen promění,
dveře když do nebe bych propás’.

*Jeden jen život mám,
před Bohem nedá se nikdy skrýt.
Jeden jen život mám,
nabídku Otce já musím vzít.*

Uprchne života osení,
ztratím vše, co tento svět mi dal,
žalostné poslední zvonění,
statek můj u Pána neobstál.

Jeden jen život můj na zemi.
Boží lány se bělostí skví.
Nádherný zítřek již zdá se mi,
kroky mé vedou mě v Království.

Život můj malou je obětí.
Pozemské radosti vábí dál,
srdce mé navždy však odvěti:
„Ježíši, srdce jsem odevzdal.“

48. Stránky života plynou

Jak ty života stránky plynou
a tiše se ztrácejí v dál,
ať mé kroky s Kristovými splynou,
Svoji radu dá Spasitel, Král.

*Však kdybych měl snad čas smrti své znát,
spěchal bych Ježíši život svůj dát.
Pozemský zmar, však věčnosti dar
nebesa nabízí dál.*

Každý krok vede blíž a blíže,
čas podzimu víchr přivál.
Srdce vzpomene tmavého kříže,
v hanbě zmíral náš Spasitel, Král.

Ti, co v údolí zaváhali,
úspěch žití je nepustil dál.
Ceně spásy se v hrdosti smáli,
v pýše zavržen Spasitel, Král.

Kroky mé se tak ke dni blíží,
v plné kráse kdy Král přijde k nám.
Vládce náš v ruce Svě žezlo drží,
vítá věrných Svých Spasitel, Král.

49. Ó, Bože, Tobě díky vzdám

Ó, Bože, Tobě díky vzdám

za cestu pravdivou.

Ze tmy když světla vyhledám,

po noci rozbřesk uhlídám,

ruku Tvou laskavou,

ruku Tvou laskavou.

Duše se k Tobě obrací

a vděčné srdce mé,

že víru v Tebe neztrácí,

cele se k Tobě navrací,

uč znáti vůle Své,

uč znáti vůle Své.

Vím, Pane, že jsem hříšníkem,

slyš rtů mých volání.

Tvá víra ať je mezníkem,

Tvá ruka ať pomocníkem,

dej poznat poslání,

dej poznat poslání.

Já kráčet chci stezkou úzkou

a v srdci touhu mám,

bych kráčel cestou nebeskou,

opustil zlobu nehezkou,

vždyť Tebe blízko mám,

vždyť Tebe blízko mám.

50. Bůh je věren vyvoleným

Bůh je věren vyvoleným,
v každém činu, každým dnem,
odpuštěním, posouzením,
stále s našim osudem.

*Svěží s každým novým ránem,
Jeho láska nezměrná.
Ponížení, ztracení,
kdo Mu věrný, nepozná.*

Bůh je věren vyvoleným,
Jeho moc je ochrání,
dodá sílu, povzbuzení,
v čase k hříchu vábení.

Bůh je věren vyvoleným,
každý slib když skutečnost.
Vztyčí štít před sokem smělým
i před jeho nadutost.

Bůh je věren duším milým.
„Vítej v kruhu přátelství,
v míru, v lásce, srdcem celým
vstup do Jeho království!“

51. Naše srdce díky vzdává

Naše srdce díky vzdává
za bohatství lásky Tvé,
příběh, jež svědectví dává
o Seslaném z vůle Tvé,
za život i s ponížením,
za kříž, na němž trpěl žal,
za ráno, v němž zmrtvýchvstáním
srdcím naději Tys dal.

Za bratrskou lásku krásnou,
která pojí duší všech,
naplňuje vírou silnou,
nezná mezí, času spěch.
Semkni blíže, Otče, blíže,
ať jsme jedno tělo jen,
vzájemná ať láska víže,
příklad Tvůj ať zříme jen.

V světě pochyb, koutů temných,
v nás však Světlu zářit dej.
Odras nebes, darů vzácných,
v našem žití uchovej.
Uč nás, Bože, zlehčit břímě,
jímž obtížen bratr náš.
Cestou pravdy kráčet přímě,
k bráně, již sám otvíráš.

Všemi kroky naší cesty
víru pevně posiluj,
trumpet hlasem jasným, čistým
konce dnů nám oznamuj.
Z každé dálky v lidské říši
sjednoť nás při boku Svém.
Přijď, Ježíši, přijď, Ježíši,
pokoj, mír v objetí Tvém.

52. Mistře, mluv

Mistře, mluv! Služebník slyší,
čeká Tvoji milosti.

Prosí o hlas, jež potěší,
od hluchoty oprostí.

Naslouchám Ti, Otče náš.

Co mi, Pane, říci máš?

Zvolej jména mého, Mistře,
vědět dej, že voláš mě.

Dej, bych sledoval Tě bystře,
krokem pevným, svobodně,

kde Tvé stádo spočine
v svěžím stínu Kamene.

Mistře, mluv! Já slabý, malý,
přec mne nenech odejít.

Mistře, mluv! Vždyť Ty jsi bdělý,
víš, čeho je třeba mít.

Víš, co srdci nutností,
obdaruj Svou milostí.

Mistře, mluv a připrav srdce,
by vyslechlo slovo Tvé!

S láskou, v poslušnosti přece
následuje kroky Tvé.

Naslouchám Ti, Pane náš,
ujišťuj, že lásku dáš.

53. Po všech cestách Pán mne vodí

Po všech cestách Pán mne vodí,
nač bych stranou hledět měl?

Nezměrná je milost Jeho,
celým žitím se mnou šel.

Nebes mír a božské blaho

vírou v Něho přijímám,

:: Jist jsa, nechť se co chce děje,

v Něm že svoji pomoc mám. ::

Po všech cestách Pán mne vodí,
mírní každý větru van.

Milost dává ve všech zkouškách,

žití chléb mně Jím je dán.

Nohy moje klopýtaly,

duše žíznivá je snad,

:: pramen štěstí z věků skály,

hle, zřím jasný vyvěrat. ::

Po všech cestách Pán mne vodí,

plnost lásky v Něm jest jen.

Mír mně v domě Otce mého

dokonalý zaslíben.

Až můj duch se nesmrtelný

vznese vzhůru nad ten svět,

:: Zpívat budu celé věky:

„Po všech cestách Pán mne ved’.“ ::

54. Sečti dary

Když kol tebe zuří moře zbouřeno
a ty pláčeš smuten, že vše ztraceno,
sečti všechny dary, které Pán ti dal,
a v tvém srdci zazní nová píseň chval.

*Sečti dary, které Pán ti dal,
sečti dary, které už jsi vzal,
sečti dary, v nichž ti požehnal,
a v tvém srdci musí zaznět píseň chval.*

Pod břemenem práce, ran a obtíží
když tvé oko marně pomoc vyhlíží,
sečti všechny dary a vzdáš Pánu čest,
neb v tvém srdci zazní: „On má spása jest!“

Když má jiný růže, ty však trní jen,
hleď na sliby Pána, budeš spokojen,
sečti všechny dary, kterých nemá svět,
a v tvém srdci zazní: „Já netoužím zpět!“

55. Pánu všichni prozpěvujte

Pánu všichni prozpěvujte,
kdežkoli kteří žijete.

Vstuptež před Něj s důvěrností,
Jemu služte jen v radosti.

Znejte, že On sám je Bůh náš,
ne my sebe, On stvořil nás
a že Jím jsme vyvoleni,
ovce pastvy, Jím chráněni.

Protož vše rozvažující,
do bran nebes vcházejíce,
oslavujte v síních Jeho,
Pána, k nám tak laskavého.

Chválu srdečnou s vděčností,
dejte Jeho velebnosti!
Jeho jméno vyvyšujte,
chvalte, ctěte, vyznávejte!

Neboť dobroty je plný,
od věků v ní neproměnný.
Věčná jest i pravda Jeho,
nikdy neklame žádného.

56. Ježíš, zřídlo všeho blaha

Ježíš, zřídlo všeho blaha,
naplňuje srdce mé.
Neskonalá milost Boží
mě ku děkování zve.
Uč mé srdce novým písním,
jaké znějí v nebesích,
písním lásky, vykoupení,
jež mi přišly z rukou Tvých.

Těší se to srdce moje,
pokud pomáhá mi Pán.
Pomáhat mi bude dále,
nebeských až dojdu bran.
Když jsem bloudil pouští světa,
Ježíš hledal duši mou.
Vykoupil mne z pouta hříchů
drahoucennou krví Svou.

Ó, jak mnoho dlužím denně,
Bože, Tvoji milosti!
Dej, bych nikdy nespustil se
Tvoji dobrotivosti.
Často bloudí srdce moje
vzdalujíc se od Tebe.
Zde jest, již se vzdává Tobě,
zapečet' je pro Sebe!

57. Již není návratu

Já příslib dal, jej dodržím,
dnes Tobě srdce mé svěřím,
Tvou obětí jsem v odplatu.
Již není návratu.

*Již není návratu,
již není návratu.
Můj příslib dávám, Otče můj.
Již není návratu.*

Hlasu se Tvému odevzdám,
nejlepší co mám, Tobě dám,
velkých i malých talentů.
Již není návratu.

Já žít chci jenom pro Něho.
Mé srdce ať trůnem Jeho.
Vše co mi dal, dám na cestu.
Již není návratu.

Vpřed půjdu já, bych zvítězil,
Bůh milostí mě obdařil,
ať srdce mé zná ochotu.
Již není návratu.

58. Nikdy svou odvahu neztrat'

Nikdy svou odvahu neztrat',
dobré vykoněj.
K svému Bohu zrak svůj obrať,
v tísní zavolej.
Mnoho strastí kroku brání,
však se rozplynou,
ten, kdo víru v sobě chrání,
metou vítěznou.

*Nikdy svou odvahu nezmař,
stále víru měj!
Položen na Boží oltář
celé srdce dej!*

Nenech srdce mdlobou klesat,
i když cesta zlá.
Rozsévač ten může plesat,
píseň sklizně zná.
Slibu Boha Otce není,
jež by nesplnil.
Vírou v Něho do skonání
vůli naplnil.

Nikdy nepohlížej nazpět
v boji nebeském.
Zrak a kroky ať kvapí vpřed
v žití přetěžkém.
I když cíl náš dalek zdá se,
přec neochabuj,
tma ve světlo promění se,
výhru oslavuj.

Ruce své drž pracovitě,
mnoho čeká nás.
K službě Bohu měj se hbitě,
vytrácí se čas.
Potřebný jsi všude kolem,
zlatá ruka tvá,
úroda se vlní polem,
ku žni svolává.

59. Chci věrný být

Chci věrný být,
neb ve mne věří mnozí.

Chci čistý být,
neb jako mor je hřích.

Chci silný být,
snést útok, který hrozí.

Chci smělý být,
neb třeba odvážných.

Chci míti rád ty,
které život šlehá.

Chci dar svůj dát
a díků nechci znát.

Ne pýcha má,
mne sílí Boží něha,

tou opásán
chci bližním v službě stát.

60. Jsem věrný Otci

Jsem věrný Otci, jež ve mne má víru,
On mnoho drahých darů svěřil mi.
Snad nezklamu té víry velkou míru,
Mu odevzdám se s mnoha starostmi.

Zůstanu věrný pro ty, co mi věří,
jichž vykoupil On darem krve Své.
Ó, Pane, dej, ať pouto Tvé nezteří,
pevně bych stál já za vším, co je Tvé.

Zůstanu věrný pro ty, co mi věří,
jež toulají se volně sem a tam,
až jednou ten svůj život Pánu svěří,
ať přináším oporu, a ne klam.

Zůstanu věrný všemu, co jsi předal
a věřil, že s tím v lásce naložím.
Ó, sílu dej, bych nikdy Tě nezklamal,
až přijde den, kdy tvář Tvou uvidím.

61. V rukou Krista

Mé srdce když obtěžkáno,
příčině nerozumím,
co mým silám není dáno,
jen v Tvé ruce uložím.

*Ponechám Ti všechno, Pane,
zvlášť co já sám nezměním,
dej, ať necht' se co chce stane,
jen v Tvé ruce uložím.*

Lidská mysl často chystá
zla a dobra rozepře,
odpověď je v slově Krista,
vůle Jeho měří vše.

Každým dnem já vzhlížím k Tobě,
není láska, jak ta Tvá.
Vše, co naším, v smrti době
každý jednou zanechá.

Nenech oko vidět temně,
zjev se, Bože, Vládče, Svým.
Každá velká mocná země
klesne, padne k nohám Tvým.

62. Já sloužit chci Tobě rád

Člověku já nesloužím, k němu se nemodlím,
cestou Tvou, Kriste drahý, kroky své upevním.
Potom Ty užíš, Mistře, vítězství nebo pád,
cokoliv ať se stane, chci abys Ty mně vlád'.

Já sloužit chci Tobě rád, tak rád,

já sloužit chci Tobě rád.

Ať bolest a mam, či světa klam.

Já sloužit chci Tobě rád.

Pane můj, kroky mé ved', v lásce ať s Tvými jdou,
věren příkladu Tvému, obdařen vůlí Tvou.
Půjdu-li chladným stínem neb září polední,
prosím, dej k cestě sílu i pro krok poslední.

Vím, že mé srdce hříšné, víru v něj neskládám,
ani od druhu svého pomoci nežádám.

Jen ten, kdo s Tebou kráčí, stezku radosti zná,
kdo Tebe vidět ráčí, Světlo Tvé rozpozná.

63. Ježíši, v Tobě křtěn

Ježíši, v Tobě křtěn,
Tvou cestou půjdu rád,
srdce mé, v sobě pokořen,
chci Tobě odevzdat.

Ježíši, v Tobě křtěn,
v smrti chci s Tebou být,
čím v tomto světě obdařen,
Tě nelze nahradit.

Ježíši, v Tobě křtěn,
z mrtvých chci s Tebou vstát,
Tvůj život nebeský ať mým,
v Tvé vládě pevně stát.

Ježíši, v Tobě křtěn,
v nebesích moudrost mám,
službou mou ať je spokojen
Bůh, jemuž poctu vzdám.

64. Pane, v nás radost plá

Pane, v nás radost plá,
s Tebou když cestou jdem,
co slovo Tvé a řád Tvůj dá,
my s láskou poslechnem.
V Tvém jménu pokřtěni,
hříchy své odložme!
Duchem Svatým obdařeni,
hříchu se varujme!

Tvůj hlas, jež zazněl k nám,
když bloudili jsme v dál,
ne více žití náhodám,
Tvá stezka opodál.
V Tvém jménu pokřtěni,
Ty Vůdcem naším buď!
Duchem Svatým obdařeni,
dej v nový život chuť!

S Ježíšem v samotě,
naplníme vůli Tvou,
ó, Bože, drž nás v jistotě
a ved' nás cestou Svou.
V Tvém jménu pokřtěni,
Ježíši na kříži,
Duchem Svatým obdařeni,
svět již neublíží.

Ruku svou vložme v Tvou,
náš Mistře laskavý,
Tvé příkazy ať zavedou,
kde pramen prýštivý.
V Tvém jménu pokřtěni,
mír v srdci rozhoštěn!
Duchem Svatým obdařeni,
strom Svůj v nás zakořeň!

65. Cesta zítřkem

I když je cesta zítřkem neznámá,
my přece vyjdem dnes.
A víra v ruku Boží pomáhá,
že povede nás přes.

*Svou láskou zastřel Otec zítřek náš
a tíhu dne na Sebe vzal.
On sílu v každém dobře zná
a nechce, by z nás někdo klopýtal.*

Ne pouze lidským zrakem vedeni,
jdeme cestou pravdy dál.
O víru v Syna pevně opření,
a vše, co zanechal.

Když zlo a klam tvář svoji skrývá
podél cesty zdlouhavé,
Bůh ví a kroky naše vede dál
pln lásky poutavé.

Když nebe ztratí jasnou zář
a temnotou je zastřené,
slyš Boží hlas, jež věrně slíbí nám:
„Věř, i to pomine!“

66. Já nevím proč

Nevím, proč Boží milostí
srdce mé obdařil.

Nehoden také libosti,
přec mne si přivlastnil.

*Dobře vím však, komu já věřím,
že On ochrání vše, co mu svěřím,
že vážnost mých slibů střeží
až do posledního dne.*

Nevím, proč vírou v spasení
mou stezku osvětil,
neb slovy Jeho hlásání
mír v srdce pevně vryl.

Nevím, jak Jeho Duch Svatý
odkrývá hříchy v nás
a Ježíš slovem přijatý
v Něj víru stvoří zas.

Nevím, kdy pro mne přijde Pán,
zda v noci, v bílý den.
Zda půjde se mnou smrtí sám,
či v mracích pozdvižen.

67. Důvěřuj se v Pána

Důvěřuj se v Pána, ó, duše má!
Z večera i z rána On ti pomáhá.
On zná tvou strast,
promění ji v slast.
Nový květ okrášlí tvou pozemskou vlast.
On v každé době,
On v každý čas
pomoci chce tobě,
slyší tvůj hlas.

Důvěřuj se v Pána, ó, duše má!
Z večera i z rána On ti pomáhá.
On z žalostí
tvoří radosti.
Jím tvoje nabývá blaho stálosti.
Ó, Bože věčný,
jenž srdce znáš,
přijmi dík srdečný,
Ty Otče náš!

68. Co v mém srdci, Otci známo

Co v mém srdci, Otci známo,
blažená to zvěst.

Co má pro mne připraveno,
mě k prospěchu jest.

Znám tu ruku, která řídí,
dobré dává nám,
ať v radosti, či v bolesti,
lásku poznávám.

Co v mém srdci, Otci známo,
opatření dá,

blízko Něho místo dáno,
bouře když je zlá.

Lidská touha nesplněná,
slza vyvěrá,
přesto láska nezměněná
v chůzi podpírá.

Není, co by nevyslyšel,
ruku nepodal.

Z pádů cestou, jíž jsem ušel,
s Ním jsem opět vstal.

Neodmítám Jeho starost,
plně poddám se.

V Jeho vůli moje radost,
vděčně skláním se.

Plně věřit Jeho jménu,
postát Jemu blíž,

vědomí a nitru svému
přec již nepatříš.

Úzká stezka život mění,
vede do ráje,
vírou, láskou, pokořením
srdce okřeje.

69. Bůh slovo dal čisté

Bůh slovo dal čisté, jak ten drahokam,
my s úctou je v srdce svá zvem.
Buď světlem, jež cestou nám osvítí klam,
než projdeme posledním dnem.

*Přec zlata a stříbra i rubínů lesk,
přec slovo Tvé nenahradí.
Rád v pokoře k rukám Tvým poklekám dnes,
ať v srdci mém tóny ladí.*

Jak klidné a radostné cesty Boží,
když Spasitel přede mnou jde.
Hlas Jeho mne povede v život svěží
a Duch k míru sladkému zve.

Své duši dám volnost, když poslušnost znám
jít cestou, již Spasitel dal.
Když slovo Tvé, Ježíši, za poklad mám,
pak srdce mé nepozná žal.

Ó, Pane, mé cesty ved' v příkladu Svém,
Tvůj zákon ať požítkem mým.
Skloň šíji mou, pýchy zbav, což v srdci mém,
dnem nocí ať přebývá s Tvým.

70. Věř, poslouvej

Když tu s Pánem vpřed jdem,
jak nám dí v slovu Svém,
jakým blahem nám plní se hrud!
Když Mu poslušni jsme,
má nás v náruči Své.
Nuže, věř Mu a poslušen bud!

*Věř, poslouvej,
své spásy vždy dbej,
jest to jediná cesta,
věřit, poslouchat Jej!*

Není břemene víc,
slza neskropí líc,
bez své odměny dobře to znej!
Není ztráta ni žal
ani kříž, slunce pal,
jen když věříš a posloucháš Jej.

V společenství s Ním být,
v Jeho slávu pak vjit,
ten svůj cíl vždy jen na mysli měj!
Kam chce On, jdi vždy rád,
cestou trnitou snad.
Jdi jen, neboj se, poslechni Jej!

71. Nauč pokoře, Otče můj, dnes

Nauč pokoře, Otče můj, dnes,
pružnost když v hlinu hrnčíř ten vnes'.
Sluneční záře, neb mraků stín,
život můj naplň významem Tvým.

Sladká pokora zjevení dá,
Tvé odpuštění lásku jen zná.
Pomoz dnem každým jen Tvým vždy být,
důvěru pevnou v Ježíše mít.

Nauč pokoře, bych v každý čas
nebeský poznal hojnosti klas.
Chloubou ať Tvojí mohu se stát,
v prosbách když Otci budeš mě znát.

72. Nauč, Otče, dnů si vážit

Nauč, Otče, dnů si vážit,
v srdci lásku uložit.
Pomoz věřit, navždy toužit,
Pána Krista oslavit.

*Nauč, Otče, bdělým býti,
když dny míjejí nám v dál,
pomoz ducha Syna míti,
bys nás doma přivítal.*

Nauč, Otče, dnů si vážit,
krátký, krátký v světě boj.
Přiblíž moudrost nebes, jak žít,
dokud síly plný zdroj.

Nauč, Otče, dnů si vážit,
probud' duši k dobrému.
Nenech světa lesk obnažit,
naše sklony ke zlému.

Nauč, Otče, dnů si vážit,
nenech žádný nazmar být,
denně čekat, s láskou sloužit,
až nás vyzveš k Tobě jít.

73. Tak, jakýž jsem

Tak, jakýž jsem, ač nemám nic,
však že mi krev Tvá kyne vstříc
a že mne voláš víc a víc,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

Tak, jakýž jsem, a nečekám,
bych obmyl se neb spasil sám,
v Tě samého jen spoléhám,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

Tak, jakýž jsem, ač mnohý mrak
můj kalí mír a víry zrak
a ducha svírá všelijak,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

Tak, jakýž jsem, pln neřesti,
však zdraví, světla, radosti
v Tvém lůnu doufám nalézt,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

Tak, jakýž jsem, ač všechno víš,
mne přijmeš, spasiš, potěšíš.
Vždyť Ty Svých slibů nerušíš,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

Tak, jakýž jsem, aj, duše má
Tvé milosti se poddává
a již jest Tvá, na věky Tvá,
Beránku Boží, k Tobě jdu!

74. Vše když budu mít

Vše když budu mít, ne Spasitele,
život bezcenný, rok, ba i den.

Odpčinutí nepoznám cele,
dary zemskými byt' obdařen.

Vše když budu mít, ne Spasitele,
stojí za to žít života rej?

Vše, co pozemské, je neveselé,
chvilkou s Ježíšem jen porovnej.

Zdraví, bohatství budu-li míti,
jméno věhlasné zde i tam v dál,
spásu, naději však nenajítí,
koráb života vichr zavál.

Vše když budu mít, ne Spasitele,
Jehož život je mou záchranou,
v světě nenajdu já Věřitele,
není duši mé kam uprchnout.

Óch, což prázdnota bez Spasitele,
hříchy v sleposti když burácí,
dny bez spasení jak neveselé,
nářek slzami noc utrácí.

I když budu žít bez Spasitele,
v čase smrti své, co obdržím?

Tmavé údolí bez Věřitele,
kde jen hlavu svou, kde uložím?

Vše, co potřebné, mám já v Ježíši,
balzám z rukou Tvých srdce zhojí.

Odpusť hříchy mé, pozvi v svou říši,
kde jen milost Tvá vždy obstojí.

Mám-li Tebe jen, Ježíši, Tebe,
co svět nabízí, ceny nemá.

Vše, co přinášíš, dary jsou z nebe,
víc, než třeba mně, Tvá ruka dá.

75. Spasiteli, Jezu drahý

Spasiteli, Jezu drahý,
slyš náš vroucí hlas.
Jiných když Ty k Sobě voláš,
nepomíjej nás!

*Jezu, Jezu!
Slyš náš vroucí hlas.
Jiných když Ty k Sobě voláš,
nepomíjej nás!*

Důvěrně se zrak náš nese
k trůnu milosti.
Pomoz v naší nedůvěře,
z hříchu vyprosti!

V zásluhách jen Tvých, ó, Pane,
naše naděje.
Zkroušený duch náš se v Tobě
světlem oděje.

Kohož bychom měli v světě,
koho v nebesích?
Nad život Ty nám jsi dražší,
neopustíš Svých!

76. Já musím Tebe mít

Já musím Tebe mít,
ó, Pane můj!
Nic nedá duši klid
tak, jak hlas Tvůj!

*Ó, já Tě musím mít,
chci-li šťasten být.
Ó, požehnej mi, Pane,
já k Tobě jdu.*

Já musím Tebe mít!
Buď v blízkosti!
Snáz v boji vítězit,
když u mne jsi!

Já musím Tebe mít,
necht' ples, či žal.
Ó, přijď Ty se mnou dlít,
bys mír mi dal!

Já musím Tebe mít,
ó, Nejvyšší!
Svým učň mne, chci být
Tvým, z duše vší!

77. Ó, Pane náš, ať dotek Tvůj

Ó, Pane náš, ať dotek Tvůj
život náš změni k modlitbě,
milosti dej, ať stůj co stůj,
jen spějeme k Tvoji oblibě.

*Slabí v sobě bázeň máme,
přec srdce cest Tvých miluje.
Silní v Tobě vpřed spěcháme,
Bůh živý— naše naděje.*

Dej srdce, které rozumí,
o to Tě snažně prosíme,
za ty, kdo hledat neumí,
Tvou zář ať spolu vidíme.

Pane, zmocni se srdcí těch,
osviť, dej lásky nebes um.
Zjevný život Svůj v nás zanech,
vše zlé pak svěřme nebesům.

Kdo jiný pro nás v nebesích,
než Tvoje láska, Pane náš.
Milostí vždy obdaříš Svých,
Svým věrným věrnost zachováš.

78. Dej srdce své

„Dej srdce své,“ Otcův nabádá hlas,
dar není milejší, než láska v nás.

Tiše On šeptá, ať kdekoliv jsme:

„V pokoře věř mi a dej srdce své.“

*„Dej srdce své, dej srdce své,“
vyslyšme šepot, jenž s láskou nás zve.
V tmavém tom světě jen víru svou měj,
slyš hlasu měkkého: „Srdce své dej.“*

„Dej srdce své,“ vždy náš Spasitel lká,
když v kypré půdě je brázda mělká.

Pečlivě opatruj nebeský cit.

Na kříži zemřel, chtěl srdce tvé mít.

„Dej srdce své,“ Svatý Duch vybízí,

„v nebesa ulož, co v světě mizí,

milostí Boží já vše požehnám.

Dej srdce své a pojď, přidej se k nám.“

79. Vezmi, Pane, život můj

Vezmi, Pane, život můj,
Své službě jej zasvěcuj.
Moje dny, můj každý dech
slávu Tvou vždy hlásat nech.

Vezmi ruce, uč mne sám,
co a jak kdy konat mám.
Vezmi také nohy mé,
ať jsou hbité k službě Tvé.

Vezmi hlas, ať velebí
Tebe, Boha na nebi.
Vezmi rty, bych hlásal všem,
u Tebe jak šťasten jsem.

Vezmi každou tužbu mou,
necht' se řídí vůlí Tvou.
Vezmi srdce, ustavuj
v něm si trůn, ó, Králi můj.

Vezmi lásky mé si květ,
vezmi, což jest Tvého, zpět.
Vezmi tělo, duši sám,
vše Ti rád a cele dám.

80. Směle následuj Ježíše

Směle následuj Ježíše
v údolí či úskalí,
zákoutími každé říše
nové taje odhalí.

*Svěř se cele v utrpení,
v běhu dech když nestačí,
radost svoji ve spasení
slovem „Dobře“ naznačí.*

Neodmítej tíhu nésti,
neúnosnou když se zdá,
Bůh před námi cestu klestí,
aby byla vítězná.

Neodkláněj tvář od Něho,
vzpomeň smrti na kříži,
smutek nesl v srdci Jeho
s tím, že hřích náš odtíží.

Vytrvalost běh si žádá,
cílem když jsou nebesa.
Víru v běžce Otec vkládá,
ví, že v boji neklesá.

81. Modlitbě, Pane, uč mě Ty sám

Modlitbě, Pane, uč mě Ty sám,
k Tobě dnes, zítra upřímně lkám.
Vůli jen Tvoji srdce ať zná,
žádoucí, něžná prosba ať má.

V modlitbě sílu poznat mi dej,
přemoci hřích, též života rej.
Ztracená srdce v lásce Ty znej,
Tvou moc a sílu poznat nám dej.

Modlitbě učít nepřestaň dnes,
vzorem mým zůstaň tady i kdes.
Jistotu nebe v život můj vnes,
modlitbou přiblíž nebeský ples.

Můj život v Tobě, Tvůj v srdci mém.
Spojení vírou v dobrém i zlém.
Obdařen silou i v kroku stém,
k spasení ved' nás každičkým dnem.

82. Musím mít Spasitele

Musím mít Spasitele,
obávám se jít sám.
Jenom s Ním chci stále žít,
bez Něho zde v světě lkám.

*Nebojím se, nebojím,
pokud On že se mnou, vím.
S Ním jen vždy a bez reptání
jít chci k branám nebeským.*

Musím mít Spasitele,
On mne plní útěchou.
Slabá sic je víra moje,
posilou však On je mou.

Musím mít Spasitele,
na své cestě životem.
V bouři zlé i v záři blaha,
jež tak mizí překotem.

Musím mít Spasitele,
neboť On mým Vůdcem jest
tímto světem plným strastí
do nebes, kde cíl mých cest.

83. Ó, Ježíši stále věrný

Ó, Ježíši stále věrný,
víc než přátelství dals' mně.

Dobu mého putování
dovol kráčet při Tobě.

:: Při Tobě, při Tobě. ::

Dobu mého putování
dovol kráčet při Tobě.

Ne o světské radovánky,
ne o slávu prosím Tě,
s radostí já budu trpět,
jestli Ty povedeš mě.

:: Pro Tebe, pro Tebe. ::

S radostí já budu trpět,
jestli Ty povedeš mě.

Skrz údolí stínu smrti,
skrže bouřlivou vodu
ved' mě, milý Spasiteli,
šťastně doved' k domovu.

:: Ved' mě Ty, ved' mě Ty. ::

Ved' mě, milý Spasiteli,
šťastně doved' k domovu.

84. Dej srdce čisté

Dej srdce čisté, ó, Bože, dej
pravdu a milost, lásky rej.

Ať srdci Tvému podobno jest,
slovo Tvé s činy může nést.

Kamene tvrdost vem a hořkost, Otče můj,
a v jemnost s milostí je stále proměňuj.

Ať srdce znalost má, ať duše nechabne,
dej srdce líbezné, to srdce Své.

Dej srdce čisté, hříchy mé smaž,
života cenu jen Ty znáš.

Svatým Svým duchem plň duši mou,
mně poznat dej jen vůli Tvou.

Dej zapomenout těch, jež lehce ublíží,
a proměň v laskavost Ježíše na kříži.

Nech proud slz, bolesti, můj život vytríbit,
dej srdce líbezné Tvé jméno ctít.

Dej srdce čisté, zbavené zla,
ať v každý čas jen láskou plá.

Dej srdce jemné, jež nabízí
útěchu Tvou v čas nesnází.

Strasti ty bratrovy ať nesou bedra má,
přítel či nepřítel, rozdíl ať nepozná.

V prohře či vítězství chci spolu s nimi stát,
mít srdce líbezné, naději znát.

85. Ó, Bože, v dobách minulých

Ó, Bože, v dobách minulých
Tys pavézou nám byl.
Dnes nadějí jsi dítek Svých.
Dnů příštích náš jsi cíl.

U trůnu svaté lásky Tvé
je jistá naše skrýš.
Na cestě žití trnité
nás vedeš a chráníš.

Od věků trváš do věků,
Tvé jméno Láska jest.
Jsi milostivý k člověku,
jsi Vládce lidí, hvězd.

Ó, skloň se k nám a z lásky Své
nám vodu živou dej,
nápojem duši žíznivé
nám hojně požehnej.

86. Jezu, Milovníče můj

Jezu, Milovníče můj,
v srdce Tvé se utíkám.
V bouři žití se mnou pluj,
kormidlo řid' lodi sám.
Skrej mne, Spasiteli, skrej,
dokud bouře trvá čas!
V přístav jistý vejít dej,
přijmi pak mne v nebes jas.

Útočiště jsi mé sám,
k ruce Tvé se přivívám.
Veď a těš mě, k Tobě lkám,
spása moje Ty jsi, vím.
Křídly Svými zakryj mě,
v Své mne dlani uchovej.
Tys má všechna naděje,
pomoz tedy, milost dej!

Vše, čeho zapotřebí,
ba i více v Tobě mám.
Těš slabého, nad ním bdi,
uzdrav, veď slepého sám.
Ty jsi velký, já pak jsem
bída samá, samý hřích.
Vzhlédni, Pane, na mne sem,
vytrhni mne z hříchů mých.

Milosti i lásky dost
máš, bys laskav ke mně byl,
shladil hřích můj, moji zlost
a mé srdce očistil.
Ó, života prameni,
žízeň moji ukojij,
vodu živou dávej mi,
zůstaň věčně se mnou již!

87. Jen posečkej

Jen pamatuj na kříže stín,
naň tělo Krista zpevnil klín.
Výsměch i zášť a světa chlad,
než vítězně budeme stát.

*Ta chvíle krátká zmizí vdál,
věčnosti čas jen opodál.
Važ si té chvíle, poklekni,
Ježíši službu nabídni!*

Jen posečkej na boje rej
a sílu Ducha Jeho měj,
po boku Pána víra v nás,
slyš vítězných těch trumpet hlas.

Jen posečkej, dokončit běh
života věčnost, nový dech.
Tvář Jeho, Světlo zářivé,
dar koruny spravedlivé.

Jen posečkej a víra tvá
Pastýře krok a ruku zná.
Slovo jak zrno rozšiřuj
a jméno Mistra oslavuj.